

[Niels Helveg Petersen]

til stykket, vil socialdemokraterne drage konsekvensen af den argumentation, der førte frem til, at de stemte imod, og stemme for finansloven.

Men dette er jo ikke ensbetydende med, at der ikke skal forhandles om indholdet, alene af den grund at en øget indsats mod ungdomsledigheden nødvendigvis også må føre til ændrede posteringer på finansloven, for det bliver ikke gratis; det er der ingen der skal forvente.

Der skal derfor selvfølgelig forhandles, og det er min og det radikale venstres opfattelse, at man må tage sig den tid, der er nødvendig til seriøst at efterprøve synspunkterne. Det skal i hvert fald ikke være på grund af hastværk, på grund af manglende tid, at disse forhandlinger ikke kan føre til et fornuftigt resultat.

Det folketing, som er sammensat ved valget den 10. januar, har mulighed for som det første folketing i 12-13 år at sidde i en fuld valgperiode. Der er mulighed for, at der under dette folketing kan blive en større politisk stabilitet. Men politisk stabilitet består ikke kun i, at der ikke udskrives valg i utide. Politisk stabilitet består dybest set i, at der føres en politik, der i selve sit indhold fremmer den økonomiske, sociale og kulturelle udvikling, og som altså sætter ind over for årsagerne til samfundsmæssig ustabilitet.

Derfor forholder det sig også sådan, at med udsigt til en længere periode er folketingets forpligtelse til at føre en sammenhængende og fremadrettet politik også blevet større. Det gælder både i udenrigspolitikken og i indenrigspolitikken.

I udenrigspolitikken er det det radikale venstres opfattelse, at Danmark skal yde en aktiv og effektiv indsats for at bremse atomkapløbet mellem Øst og Vest, for at nå frem til internationale aftaler om begrænsning af atomkapløbet. Det er også vores opfattelse, at Danmark skal arbejde for traktatbestemte atomfrie zoner i Europa samt for en forstærket indsats til ophjælpning af den fattige del af verden, bl.a. ved overførelse af midler fra militære til civile formål.

I indenrigspolitikken er hovedproblemet, hovedpunktet, mål nr. 1, en nedbringelse af arbejdsløsheden gennem denne valgperiode. Hovedmidlet hertil er en fortsat stram indkomstpøolitik, der fremmer konkurrenceevnen, fremmer investeringerne og nedsætter

renten og inflationen. Vi må tage de midler i anvendelse, der nu engang er nødvendige for at føre indkomstpøolitikken til succes. Det skal lykkes. Det er samtidig sådan, at en fortsat stram indkomstpøolitik er en helt klar forudsætning for holdbart at nå frem til en nedsættelse af arbejdstiden.

Jeg vil gerne sige til talsmænd for regeringen – og der har været flere – at regeringen skal gøre sig klart, at når den og talsmænd for den udtaler sig om indkomstpøolitik, så har de en forpligtelse til at tale klart og sammenhængende og entydigt. Det er vigtigt, at regeringen er præcis i sine meldinger over for arbejdsmarkedet, hvis man vil fremme en god udvikling og ikke skabe forvirring, og regeringen som helhed kan ikke få ros for de sidste dages forskelligartede meddelelser til arbejdsmarkedet. Indkomstpøolitikken er vigtig, men samtidig erkender vi, at der også må føres en finanspøolitik, der er så stram, så en privat forbrugsudvikling ikke slår betalingsbalancen i stykker.

På en lang række centrale politiske områder er det mere end småjusteringer, der er brug for i de kommende år. Der er brug for egentlige reformer, bl.a. på skatteområdet. Regeringen skal komme med et udspil. Meningen med en skattereform er efter det radikale venstres opfattelse at sikre en bedre fordeling af skattebyrden. Ved overgang fra personfradrag til persontilskud ønsker vi bl.a. at sikre børnefamilierne en bedre skattemæssig placering. Samtidig kan man komme væk fra meget af den skattetænkning, der florerer.

Det radikale venstre ønsker, at proportionalstrækket skal føres til tops, hvorved man kan sikre, at fradrag får samme værdi for store og små indkomster. Gør man det, er man nødt til samtidig at indføre en form for tillægsskat, og jeg vil gerne ved åbingsdebatten her sige til regeringen og måske især til skatteministeren, at regeringen og skatteministeren kan lige så godt indstille sig på, at en tillægsskat, som der selvfølgelig skal forhandles om, er en helt nødvendig ingrediens, et helt nødvendigt element i den skattereform, som dette folketing, der blev sammensat den 10. januar, forhåbentlig og sandsynligvis kommer til at gennemføre. Det nytter ikke noget, hvis regeringen vil klamre sig til, at det vil være rimeligt og rigtigt og politisk muligt at komme uden om en tillægsskat.